

Arrest

nr. 106 363 van 4 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat H. VAN DEN BERGHE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. H. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine Tadzjiek te zijn. U werd 25 jaar geleden geboren in het dorp Sabrestan, district Herat, provincie Herat. Sindsdien woonde u op verschillende plaatsen in Herat-stad. U voltooide uw middelbare school waarna u twee jaar computerlessen volgde aan de universiteit. Uw vader stierf drie jaar geleden en uw moeder werkte als leerkracht. U hebt één zus. U werkte bij een voedselbedrijf van de Azimi-broers.

In de lente van 1390 leerde u F. H. (...) kennen doordat zij elke dag langs u passeerde op weg naar school. Jullie konden niet met elkaar praten, maar op een dag slaagde u erin haar uw GSM-nummer te geven. Sindsdien hadden jullie telefonisch contact. Zij was echter sjiietische en u soenniet. Een week tot tien dagen na de eerste telefoontjes spraken jullie met elkaar af in het Takht-e-Safar park. Zo hadden

jullie regelmatig contact. Een maand tot twee maanden en een half na jullie eerste contacten informeerde u uw moeder en uw zus over uw geliefde. U zei dat u met haar wilde trouwen. Nadat u uw familie op de hoogte bracht deed F. (...) hetzelfde bij haar moeder. Eén à twee weken later ging uw moeder bij haar familie om haar hand vragen. Dit werd geweigerd vanwege de religieuze verschillen. Hierna bleven jullie elkaar ontmoeten en bellen. Haar broers wisten intussen ook dat zij voor het aanzoek reeds met u contact had en zij dreigden nadien u iets aan te doen indien jullie elkaar zouden blijven zien. Anderhalve maand tot twee maanden na het aanzoek werden jullie bij een ontmoeting in het park betrappt door haar broers. Zij ontvoerden u, namen u mee naar een huis buiten het centrum, bonden u er vast en dreigden ermee u te doden en aan te randen. Twee dagen later slaagde u erin via het raam te ontsnappen. U ging rechtstreeks naar huis en belde F. (...). U zou samen met haar ontsnappen. Via uw vriend M. (...) kon u valse paspoorten en vliegtuigtickets naar Iran bemachtigen. Ongeveer een week na uw ontsnapping waren jullie paspoorten en vliegtuigtickets beschikbaar. U belde F. (...) en zij kwam naar uw huis. Terwijl u alles ging ophalen, kwamen de broers en de neef van F. (...) - aan wie ze sinds kindsbeen af beloofd was - naar uw huis waar ze uw moeder, zus en F. (...) vermoorden. M. (...) bracht u hiervan op de hoogte en zei u niet naar huis terug te keren. De volgende dag vertrok u naar Iran.

Op 14 mei 2013 kwam u aan in België. Nadat u op 15 mei 2013 door een politiepatrouille te Drongen zonder documenten werd aangetroffen, werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge (CIB). Op 16 mei 2013 diende u een asielaanvraag in.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4 §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er aangestipt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen na het huwelijksaanzoek dermate onwaarschijnlijk zijn dat uw asielmotieven er fundamenteel door worden ondermijnd. Zo stelt u dat F. (...)’s familie op de hoogte was van jullie eerdere contacten (CGVS vragen 126-127, 146, 148-151, 170-172). In dit licht is het hoogst merkwaardig dat u vrij eenvoudig met haar kon blijven bellen en afspreken in het park. Indien het algemeen geweten was dat u reeds enkele maanden regelmatig met haar contact had en zij was voorbestemd voor een andere man, dan mag er van uitgegaan worden dat F. (...)’s familie na het afgewezen aanzoek alles in het werk zou stellen om ervoor te zorgen dat jullie elkaar niet meer zouden kunnen zien of horen en dat F. (...) niet zomaar het huis meer zou kunnen verlaten of onbepert met u zou kunnen bellen. Dat jullie desondanks zonder noemenswaardige problemen met elkaar konden blijven afspreken, is absoluut niet geloofwaardig binnen de Afghaanse cultuur en tradities. Ook nadat jullie betrappt werden slaagde u erin haar te bellen, wat betekent dat zij nog steeds haar GSM mocht bijhouden. Gelet op de omstandigheden die u zelf schetst is dit niet plausibel. Wanneer een Afghaanse vrouw betrappt wordt met de man die ze niet meer mocht zien of horen, kan er van uitgegaan worden dat elke kans op een herhaling van deze situatie in de kiem zou worden gesmoord. Dat zij desalniettemin haar GSM mocht houden en later gewoonweg het huis kon verlaten, is met de door u voorgehouden gebeurtenissen in het achterhoofd totaal onwaarschijnlijk (CGVS vragen 71, 210, 215-222). Dat haar moeder overigens wist van jullie voortdurende geheime contacten en hier verder niets op zei, is evenmin waarschijnlijk. Zij moet immers geweten hebben welke enorme risico’s hieraan verbonden waren. Dat zij voor het huwelijksaanzoek evenmin iets te zeggen had over de relatie en ontmoetingen van haar dochter met een onbekende jongeman is binnen de Afghaanse context ook al niet geloofwaardig (CGVS vragen 112-116). Toen moet zij immers al geweten hebben dat haar man en zonen nooit zouden aanvaarden dat F. (...) met een Soennitische man zou trouwen, en al zeker niet indien ze was voorbestemd voor iemand anders, en zou zij haar dochter hierop al hebben aangesproken.

Bij de ontmoetingen zelf kunnen bovendien ook enkele vraagtekens geplaatst worden. Zo is het erg merkwaardig dat u met F. (...) in het park kon afspreken op een moment dat zij met haar familie daar was (CGVS vragen 87-88). Wanneer een Afghaanse meisje met haar familie naar het park gaat, is het niet de gewoonte dat zij er alleen kan op uittrekken en al helemaal niet dat zij de tijd kan nemen om er af te spreken met een jongeman. U verduidelijkt ook op geen enkel moment hoe jullie er precies in slaagden elkaar in het geheim te zien (CGVS vragen 74, 83-89, 145). U stelt het voor alsof dit weinig tot geen moeite kostte, wat gezien de risico’s die hieraan verbonden waren weinig aannemelijk is. Kortom, zowel de manier waarop jullie met elkaar in contact konden komen als het feit dat jullie elkaar naar believen konden zien en horen, is volkomen ongeloofwaardig.

Daarnaast is het eveneens frappant dat u zo weinig weet over de gedachten, gevoelens en situatie van F. (...) bij dit alles. Aangezien jullie uit liefde toenadering tot elkaar zochten en regelmatig met elkaar konden praten, mag er toch verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte zou zijn. Zo weet

u nauwelijks wat te vertellen over de reactie van F. (...) toen u haar vertelde dat u bij haar familie om haar hand zou vragen (CGVS vragen 103-104). Dat ze niets vertelde over de mogelijke reactie van haar familie is niet plausibel gelet op het feit dat jullie wisten van elkaars verschillende religieuze oriëntatie. In zo een situatie - bij een nakend huwelijk - worden toch ook de mogelijke obstakels besproken. Wanneer u gevraagd wordt naar jullie gespreksonderwerpen in de weken na de weigering van jullie huwelijk vertelt u dat jullie enkel praatten over een manier om te ontsnappen (CGVS vraag 147). Opnieuw denkt u er niet aan iets te vertellen over de thuissituatie van F. (...) en de problemen die zij hierdoor ondervond. Dit wijst op een dusdanige desinteresse in het lot van F. (...) die niet past binnen deze context. Indien het jullie werkelijk menens was te trouwen en jullie bereid waren tegen de familie van F. (...) in te gaan, mag er van uitgegaan worden dat u meer over haar situatie zou weten. Naast de desinteresse in haar lot laat u hierdoor ook uitschijnen dat zij eigenlijk geen last ondervond van haar familie vanwege de contacten die zij voor het aanzoek had met u en het aanzoek zelf. Dit strookt niet met wat gekend is over de Afghaanse maatschappij, waarbinnen ook F. (...)’s familie past (CGVS vraag 75). Later wordt er geïnformeerd naar de reactie van F. (...) op uw ontvoering, maar wederom moet u een zinnig antwoord schuldig blijven (CGVS vragen 231-241). U weet niet wat er met haar gebeurde en ook niet hoe de broers zich tegenover haar gedroegen na de ontvoering. Tekenend hiervoor is dat u zegt “wat zou ik moeten vragen?” wanneer u gevraagd wordt te vertellen over wat F. (...) zei over wat er gebeurde nadat u meegenomen en opgesloten werd door haar broers. Het enige dat u uiteindelijk - na lang aandringen - weet te vertellen is dat haar broers zich “niet vriendelijk” gedroegen (CGVS vragen 242-243). Dit is echter niets vergeleken met wat er in dergelijke situaties doorgaans gebeurt met Afghaanse vrouwen. Daarom kan er aan uw verboden relatie met F. (...) dan ook geen waarde gehecht worden. Dit wordt onderschreven doordat u er niet in slaagt persoonlijke informatie over F. (...) te geven. Zo weet u niet wat ze graag heeft of niet (CGVS vragen 117-123).

Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot uw zelfverklaarde problemen zodanig oppervlakkig en weinig gedetailleerd dat deze uw geloofwaardigheid nog meer aantasten. Uw beschrijving van de bedreigingen aan uw adres na uw huwelijksaanzoek is dermate beknopt dat hier geen geloof meer aan gehecht kan worden (CGVS vragen 152-153, 156-164). Het enige dat u hierover kunt vertellen, is dat u verteld werd F. (...) niet meer te ontmoeten of te contacteren. Dit is wel erg weinig voor iemand die dit aanhaalt als één van de redenen voor zijn vlucht uit Afghanistan. Bovendien vermeldde u deze bedreigingen niet wanneer u gevraagd werd de periode na het geweigerde huwelijksaanzoek te beschrijven (CGVS vragen 143, 147). Ook de bedreigingen aan het adres van F. (...) bracht u niet ter sprake (CGVS vragen 165-169). Hierdoor wekt u de indruk dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst en niet in staat bent spontaan uw problemen uit de doeken te doen. Bij confrontatie stelt u dat u er niet naar gevraagd werd. Dit klopt echter niet zoals blijkt uit het gehoorverslag. Wanneer u en uw geliefde bedreigd worden en er geprobeerd wordt uw relatie te dwarsbomen, mag er verondersteld worden dat u dit zou vermelden wanneer u daar naar gevraagd wordt.

Voorts bent u evenmin gedetailleerd wanneer het gaat over uw ontvoering, de twee dagen dat u gevangen zat en uw ontsnapping (CGVS vragen 173-176, 182-188, 190-199). Herhaaldelijk werd er geprobeerd u uitgebreid te laten vertellen over het moment van uw ontvoering maar telkens bleef uw antwoord echter beperkt tot het wel zeer summiere “ik werd meegenomen en in een auto geplaatst”. Over de twee dagen die u in gevangenschap doorbracht, blijft u al even vaag. Wat u zich hiervan nog herinnert is dat u geboeid was, geslagen werd en bedreigd werd met de dood en aanranding. In een dergelijke situatie moet u toch meer indrukken dan dat opgedaan hebben. Wat u vertelt is verstoken van elke inleving, wat niet normaal is wanneer iemand zulke ernstige feiten meemaakt. Voorts is uw ontsnapping op zich vrij ongeloofwaardig: het lijkt onmogelijk te ontsnappen wanneer u stevig geboeid bent. Dat zij de strik net naast uw handen zouden gelegd hebben, is zeer onachtzaam van uw ontvoerders en wel erg toevallig. Dusdanig zelfs dat dit weinig aannemelijk wordt geacht.

Daarnaast kunnen er ook ernstige vragen gesteld worden bij de beschrijving van uw thuiskomst na uw ontsnapping. Hierover zegt u slechts dat u een “fysieke entree” maakte. Gelet op de penibele situatie waarin u zich bevond en de ongetwijfeld ongerustheid bij uw moeder en zus zou u hier toch indringender moeten kunnen over vertellen. Het telkenmale ontbreken van elke beleving is nefast voor de geloofwaardigheid van de bedreigingen, uw ontvoering en ontsnapping. Daarenboven is het onduidelijk wat F. (...)’s broers met u van plan waren (CGVS vraag 189). Als ze u wilden doden hadden ze dit evengoed onmiddellijk kunnen doen maar integendeel, zij ondernamen niks tegen u en u kon nog de nodige regelingen treffen met F. (...) met het oog op jullie vlucht. Wat het nut van uw ontvoering en opsluiting dan wel was voor hen blijft een mysterie. Met de voorbije gebeurtenissen zou het logischer geweest zijn, mochten ze u onmiddellijk gedood hebben of u, althans toen bleek dat u was ontsnapt, opnieuw zijn komen zoeken en oppakken.

Daarenboven hebt u slechts een week na uw ontsnapping geprobeerd met F. (...) uit Afghanistan te vertrekken (CGVS vragen 200, 229-230). Het is onmogelijk - zoals hierboven al aangestipt - dat de broers van F. (...) in de dagen na uw ontsnapping uw verdwijning niet zouden opgemerkt hebben. Zij kwamen immers in de twee dagen dat u vastzat twee keer langs. Er kan dus van uitgegaan worden dat zij uw verdwijning snel opgemerkt zouden hebben. In combinatie met het feit dat u in die week gewoon thuis was, is het bizar dat zij F. (...) hierover niet aanspraken en wachtten met u thuis op te zoeken tot u er met haar vandoor probeerde te gaan (CGVS vragen 206-209, 231-243, 248-252). Indien het hen werkelijk menens was - wat te verwachten valt wanneer uw verklaringen zouden kloppen - mag er redelijkerwijs verondersteld worden dat zij u eerder thuis zouden komen opzoeken om hun straf alsnog te voltrekken. Dat zij dit niet deden, is in de door u beschreven context onwaarschijnlijk. Dat F. (...) in die situatie überhaupt haar huis kon verlaten, is al onwaarschijnlijk. Op dat moment was haar familie immers op de hoogte van jullie wens om te trouwen, jullie eerdere contacten en dat jullie ondanks een verbod elkaar nog te zien toch nog afspraken. Zoals eerder al is gemotiveerd, is dat niet aannemelijk. U weet ook niet hoe zij haar ontsnapping regelde. Door dit alles kan zowel uw als haar ontsnapping in twijfel getrokken worden.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielaanvraag geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

U kunt geen documenten voorleggen die uw identiteitsgegevens, reisweg en/of uw asielaanvraag ondersteunen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielaanvraag door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat - uw verblijfplaats in Afghanistan - te worden beoordeeld (CGVS vragen 10-14, 17-20, 29-30).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielaanvragers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraagster en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen

bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

Herat-stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. Integendeel, de luchthaven van Herat genereert een grote passagiersstroom, vanuit de luchthaven van Kabul, zowel als vanuit andere bestemmingen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel en roept zij de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ingevolgde de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij het laat voorkomen alsof het weinig moeite kostte F. te ontmoeten zowel voor als na het huwelijksaanzoek, dat er mag worden van uitgegaan dat de familie van F. na de afwijzing van het aanzoek alles in het werk zou stellen om ervoor te zorgen dat verzoekende partij F. niet meer zou kunnen zien of horen en dat F. ook na de betrapting nog duidelijk vrijelijk over haar gsm kon beschikken, betoogt verzoekende partij dat de situatie van de vrouwen in Afghanistan sterk geëvolueerd is sinds het verdwijnen van het Taliban-regime en dat de normen in Herat-stad in grote mate worden beïnvloed door het nabije Iran waar de vrouwen een veel grotere bewegingsvrijheid genieten dan in Afghanistan.

2.2.3.2. Door de Raad kan worden aangenomen dat de situatie van de vrouw in Afghanistan in vergelijking tot het vroegere Taliban-regime fors is verbeterd waardoor zij meer vrijheid geniet, doch oordeelt de Raad dat voormeld betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het totaal ongeloofwaardig is dat de familie van F., die door haar familie als huwelijkspartner reeds was toegewezen aan haar neef, die daarenboven een familie betreft die een andere religieuze overtuiging aankleeft dan deze van verzoekende partij, die met F. zinnens was te huwen, zeker na het afwijzen van het huwelijksaanzoek niet alles in het werk zou hebben gesteld om de bewegings- en communicatievrijheid van F. naar verzoekende partij toe lam te leggen en dit *a fortiori* zeker na de betrapping. Door de Raad kan niet worden aangenomen dat de familie van F. in een context van totale afwijzing van een gepland huwelijk waarvoor men zelfs bereid is te moorden de nieuw verworven rechten van de vrouw in Afghanistan zou laten prevaleren.

2.2.4.1. Betreffende het nauwelijks tot niets weten over de reactie van F. met betrekking tot het aanstalten maken tot het vragen van haar hand, over de mogelijke reactie hierop van de familie van F. en derhalve over de mogelijke obstakels, over de problemen en de thuissituatie van F. na de huwelijksweigering en over de reactie van F. op de ontvoering en betreffende het aan verzoekende partij onbekend zijn van wat F. graag heeft of niet, argumenteert verzoekende partij dat het haar niet duidelijk was dat zij desbetreffend meer details diende te geven aan de interviewer, dat de communicatie met F. niet evident was en dat een diepe kennis van de andere persoon nog niet aan de orde was nu zij elkaar nog maar luttele maanden kenden. Verzoekende partij voegt eraan toe dat het vermelden van een omstandigheid in een verhoor en het weglaten ervan in een ander verhoor niet noodzakelijk een tegenstrijdigheid impliceert.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het betoog aangaande de weglatingen in een ander verhoor niet dienstig is daar voormelde vaststellingen geen weglatingen betreffen tussen verschillende gehoren, doch onwetendheden vastgesteld binnen een en hetzelfde gehoor.

De verschoningsgrond dat het voor verzoekende partij niet duidelijk was dat van haar meer details werden verwacht kan door de Raad niet worden gevolgd daar uit het verslag van het gehoor duidelijk blijkt dat F. soms totaal geen reactie vertoonde op emotioneel doorwegende gegevens zoals de mogelijke reactie van haar familie op het huwelijksverzoek of dat in de maanden volgend op de afwijzing door verzoekende partij en F. enkel werd gepraat over ontsnappen en over niets anders (administratief dossier, stuk 4, vragen 104 en 147). Dat beide verliefden, in de beweerde moeilijke omstandigheden van een reeds beloofd zijn van F. aan haar neef en het verschil in godsdienstige overtuiging, niet zouden gepraat hebben over de mogelijke reactie van de familie van F. op het aanzoek en evenmin over de thuissituatie van F. na de afwijzing is volstrekt ongeloofwaardig. Verder weigert verzoekende partij onder meer door ontwijking van vragen en vragen met vragen te beantwoorden ook maar enig beeld te geven van de reactie van F. op haar ontvoering (administratief dossier, stuk 4, vragen 231 tot 241). Dezelfde techniek wordt door verzoekende partij aangewend op de vragen naar wat haar geliefde al dan niet graag heeft of waar zij specifiek in het algemeen van houdt (administratief dossier, stuk 4, vragen 117 tot 123). Het verweer dat verzoekende partij niet zou hebben geweten dat van haar meer details werden verwacht mist derhalve feitelijke grondslag.

Toevoegend aan voormelde bemerkingen aangaande het beantwoorden van de vragen betreffende datgene wat haar verloofde al dan niet graag heeft of ziet, oordeelt de Raad dat in redelijkheid van twee geliefden mag worden verwacht dat zij zelfs na een verkering van enkele maanden van elkaars smaken minstens in grote lijnen op de hoogte zijn.

Daargelaten de vaststelling dat de communicatie met F. niet evident was, wijst de Raad erop dat verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aangeeft dat *“als haar familie er niet was of als ze in de keuken was konden we praten met elkaar en het was ook niet zo dat we buiten elkaar niet konden bellen”* en dat zij elkaar nog konden ontmoeten en zien na het huwelijksaanzoek (administratief dossier, stuk 4, vragen 74, 124 en 125). Door de Raad kan derhalve niet worden aangenomen dat verzoekende partij en haar verloofde niet in de mogelijkheid zouden zijn geweest de meest wezenlijke en tevens emotionele gegevens rond het afwijzen van hun huwelijksverzoek met elkaar te bespreken en onvoldoende gelegenheid zouden hebben gehad om een *minimum minimorum* over elkaars persoonlijkheid te ontdekken.

2.2.5. Waar verzoekende partij bevestigt ook zelf niet te weten waarom de broers van F. niet meer hebben ondernomen tijdens de ontvoering en in de week erna en enkel vermoedt dat ze er waarschijnlijk vanuit gingen dat zij en F. voldoende zouden zijn afgeschrikt, oordeelt de Raad dat dit louter vermoeden niet de onaannemelijkheid kan weerleggen dat wanneer de broers zelfs bereid zijn hun eigen zus en de zus en de moeder van verzoekende partij te doden niet onmiddellijk tijdens de

ontvoering met verzoekende partij definitief hebben afgerekend of haar onmiddellijk zijn gaan opzoeken na haar ontsnapping teneinde haar voorgoed uit te schakelen. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing steeds als geheel moet worden gelezen en niet als aparte componenten die elk op zich de bestreden beslissing dragen. Desbetreffende motivering dient dan ook te worden samen gelezen met de overige motieven die doen besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. De vastgestelde flagrante onwetendheden, onaannemelijkheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Aangaande de desbetreffende ruime motivering van verwerende partij beperkt verzoekende partij zich te stellen dat de *“Afghanistan Independent Human Rights Commission”* voor de eerste twee maanden van het jaar 2013 gewag maakt van een stijging van het aantal burgerslachtoffers met tien procent in Herat-stad. De Raad stelt vast dat door de loutere vermelding van voormelde stijging verzoekende partij niet aantoonde dat effectief gevechtshandeling aan de gang zijn in Herat in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet waardoor er een reëel risico op het lijden van ernstige schade aanwezig is ingevolge willekeurig geweld. Het louter aanhalen van voormelde stijging weerlegt op zich niet het relatief rustig en stabiel karakter van de veiligheidssituatie in Herat-stad en de vermelding dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt blijft en evenmin de vaststelling dat nergens in de UNHCR richtlijnen expliciet wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 11) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor in het CIB door de commissaris-generaal van 29 mei 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanhaalt dat verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing kon komen, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT